

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

ÎNCHEIERE

cu privire la inadmisibilitatea recursului depus de Hossain Md Shameem,
reprezentat de avocatul Rotaru Vitalie,

în cauza de contencios administrativ intentată la cererea de chemare în judecată
depusă de Hossain Md Shameem împotriva Inspectoratului General al Poliției pentru
Migrație al MAI cu privire la anularea actului administrativ defavorabil, obligarea
emiterii actului administrativ favorabil,

împotriva deciziei din 28 mai 2025 a Curții de Apel Centru,

(Dosarul nr. 3ra-452/25

PIGD 2-24120643-01-3ra-23072025

Recursul este vădit neîntemeiat. Art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ.
Dezacordul recurentului cu decizia instanței de apel nu constituie un temei de casare a
ei.

Judecătoria Chișinău, sediul Rîșcani – jud. I. Barbacaru
Curtea de Apel Centru – jud. Gh. Mîra, V. Sîrbu, A. Cașcaval

24 aprilie 2026

Textul corespunde originalului

Examinând în lipsa părților recursul depus de Hossain Md Shameem, reprezentat de avocatul Rotaru Vitalie,

Curtea Supremă de Justiție, în completul compus din:

Stela Procopciuc, *Președinte*,
Oxana Parfeni,
Diana Stănilă, *judecători*,

constată următoarele:

ÎN FAPT

1. La 24 octombrie 2024, Hossain Md Shameem s-a adresat cu acțiune în contencios administrativ împotriva Inspectoratului General pentru Migrație solicitând: anularea deciziei Inspectoratului General pentru Migrație Direcția Azil și Apatridie privind respingerea cererii de azil ca neîntemeiată și contrară normelor legale; obligarea Inspectoratului General pentru Migrație să emită decizie de recunoaștere a statului de refugiat în privința sa și să-i elibereze documentul constatator al statului de refugiat

2. Reclamantul Hossain Md Shameem (cetățean al Bangladesh) a menționat că prin decizia nr. 5859/24/DAA din 02 octombrie 2024 a Inspectoratului General pentru Migrație Direcția Azil și Apatridie i-a fost respinsă cererea de azil.

3. A susținut că decizia IGM i-a fost comunicată la 09 octombrie 2024 în limba română, el fiind vorbitor de limbă engleză. Astfel, s-a aflat în imposibilitatea de a lua cunoștință de conținutul acesteia. La 10 octombrie 2024 i-a fost comunicat, în limba engleză, doar faptul respingerii cererii de azil, fără a-i fi tradusă motivarea deciziei, care cuprinde 8 pagini.

4. Reclamantul consideră decizia IGM că este nemotivată și ilegală, din care considerente solicită să fie anulată, or, toate rapoartele organizațiilor internaționale, la care s-a făcut referire, conțin informații suficiente pentru a concluziona că în India, tinerii care s-au refuzat de religia hindi, sunt uciși cu cruzime.

5. Referitor la motivele solicitării azilului pe teritoriul R. Moldova, reclamantul a susținut că nu poate să se reîntoarcă în țara de origine, din cauza că viața sa va fi pusă în pericol de către rudele acestuia. În susținerea solicitărilor, reclamantul a menționat că Direcția Azil și Integrare a IGM a respins arbitrar toate faptele și circumstanțele invocate de reclamant, deoarece nu le-a combătut prin probe utile, pertinente și concludente, sarcina probațiunii în cazul respectiv aparținând IGM.

6. Conform art. 50 alin. (2) al Legii privind azilul, decizia cu privire la cererea de azil se comunică în scris, în limba de stat a Republicii Moldova, urmând să fie tradusă verbal în limba pe care solicitantul o cunoaște. Lu, însă, i-a fost înmănată sub semnătura doar decizia în limba de stat, nefiindu-i tradusă verbal în limba pe care el o cunoaște.

7. De asemenea, reclamantul a menționat că Direcția Azil și Integrare a interpretat eronat unele aspecte expuse în procesul de evaluare a credibilității sale, încălcând principiul beneficiului dubiului prevăzut de art. 44 din Legea privind azilul.

8. Acesta susține că declarația potrivit căreia este căutat pentru înrolare în forțele armate a fost interpretată arbitrar, concluzionându-se nejustificat că nu ar fi expus niciunui risc în țara de origine. Totodată, respingerea afirmațiilor privind riscul real de a-și pierde viața în contextul unui eventual conflict armat este considerată nemotivată și eronată.

9. Astfel, reținerea faptului că plecarea sa din țara de origine, realizată benevol, ar exclude existența unui risc este greșită, fără a se ține cont de evoluția situației din țara de origine după plecarea sa.

10. Totuși, acesta susține că sunt întrunite condițiile art. 44 din Legea privind azilul pentru acordarea beneficiului dubiului, respectiv: depunerea tuturor eforturilor pentru susținerea cererii, prezentarea tuturor elementelor disponibile, coerența și plauzibilitatea declarațiilor, depunerea cererii în cel mai scurt timp posibil și stabilirea credibilității generale.

11. În consecință, reclamantul consideră că situația sa se încadrează în prevederile art. 45 alin. (1) și (2) din Legea privind azilul, faptele invocate constituind acte de persecuție în sensul art. 45 alin. (2) lit. a), b), c) și f), precum și alin. (3) lit. b).

12. La fel, menționează că în speța dată este aplicabilă și norma prevăzută la art. 46 alin. (3) al Legii privind azilul, potrivit căreia, în evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție nu are importanță că solicitantul are trăsăturile rasiale, religioase, de naționalitate, sociale sau politice care au determinat acțiunea de persecuție, cu condiția ca o asemenea caracteristică să-i fi fost atribuită de către agentul de persecuție, deoarece reclamantul este considerat de către rudele sale ca persoană izgonită.

13. Reclamantul consideră că pârâțul a încălcat prevederile art. 48 alin. (1) și (2) din Legea privind azilul, întrucât, potrivit acestor norme, evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție sau a riscului serios trebuie să se bazeze atât pe evenimentele anterioare părăsirii țării de origine, cât și pe cele survenite ulterior. Or, pârâțul nu a investigat sub niciun aspect evenimentele produse după plecarea reclamantului din țara de origine, iar nici circumstanțele invocate de acesta referitoare la perioada anterioară sosirii în Republica Moldova nu au fost analizate în raport cu situația sa individuală.

14. De asemenea, pârâțul nu a ținut cont de prevederile art. 48 alin. (2), potrivit cărora temerea bine întemeiată de persecuție sau riscul serios poate rezulta și din acțiunile desfășurate de solicitant după părăsirea țării de origine, în special atunci când acestea constituie o expresie și o continuare a convingerilor sau orientărilor pe care acesta le avea anterior.

15. Bazându-se pe cele expuse, reclamantul consideră că întrunește condițiile prevăzute de art. 17 alin. (1) al Legii privind azilul, care prevede statutul de refugiat se recunoaște, la solicitare, străinului care în virtutea unei temeri bine întemeiate de a fi persecutat pe motive de rasă, religie, naționalitate, apartenență la un anumit grup social sau opinie politică, se află în afara țării a cărei cetățenie o deține și care nu poate sau, datorită acestei temeri, nu dorește să se pună sub protecția acestei țări; sau care, nedeținând nici o cetățenie și găsindu-se în afara țării în care își avea domiciliul legal și obișnuit, ca urmare a unor astfel de evenimente, nu poate sau, datorită respectivei temeri, nu dorește să se reîntoarcă.

POZIȚIA PRIMEI INSTANȚE

16. Prin hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani din 06 februarie 2025 ațiunea depusă de Hossain Md Shameem s-a respins ca fiind neîntemeiată.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE APEL

17. La 21 februarie 2025 Hossain Md Shameem a contestat cu apel hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani din 06 februarie 2025.

POZIȚIA INSTANȚEI DE APEL

18. Prin decizia din 28 mai 2025 a Curții de Apel Centru, s-a respins apelul depus de Hossain Md Shameem. S-a menținut hotărârea Judecătorei Chișinău, sediul Râșcani din 06 februarie 2025.

19. Cu referire la aspectele că reclamantul/apelant are temeri pentru viața și libertatea sa, motivat de apartenența la un partid politic și riscul de a fi agresat de membrii partidului aflat la guvernare, Completul reține că aceste susțineri nu se circumscriu condițiilor prevăzute de art. 45 din Legea nr. 270/2008 privind azilul în Republica Moldova. Or, potrivit pct. 80 din Manualul UNHCR privind procedurile și criteriile de determinare a statutului de refugiat în temeiul Convenției de la Geneva din 1951, simpla existență a unor opinii diferite de cele ale guvernului nu constituie, în sine, un temei pentru acordarea statutului de refugiat. Solicitantul trebuie să demonstreze existența unei temeri de persecuție generate de aceste opinii, respectiv că deține convingeri netolerate de autorități și critice față de politicile sau metodele acestora.

20. De asemenea, conform aceluiași Manual, solicitantul trebuie să facă dovada faptului că autoritățile din țara de origine aveau cunoștință despre opiniile sale înainte de părăsirea teritoriului.

21. În conformitate cu pct. 81 din Manualul UNHCR, deși definiția se referă la persecuția „datorată opiniei politice”, stabilirea unei legături cauzale directe între opinia exprimată și tratamentul aplicat sau temut nu este întotdeauna posibilă. În practică, asemenea măsuri se manifestă frecvent sub forma unor sancțiuni pentru pretinse fapte îndreptate împotriva autorităților. Prin urmare, este necesară determinarea atât a opiniilor politice ale solicitantului, cât și a faptului că acestea au generat sau pot genera persecuția invocată.

22. Totodată, potrivit pct. 82 din Manual, persecuția din motive de opinie politică presupune fie exprimarea acestor opinii, fie aducerea lor la cunoștința autorităților. Chiar și în lipsa exprimării explicite, dacă este rezonabil de presupus că opiniile vor fi manifestate ulterior și vor conduce la un conflict cu autoritățile, se poate reține existența unei temeri întemeiate de persecuție.

23. Raportând aceste considerente la circumstanțele cauzei, instanța de apel a constatat că reclamantul nu a demonstrat iminența unei persecuții în țara de origine din partea unor agenți de persecuție sau existența unui risc real de vătămare gravă, în sensul legii.

24. Deși apelantul susține că a fost membru al partidului Bangladesh Nationalist

Party (BNP) începând cu anul 2000 și că, din acest motiv, ar fi fost amenințat de membrii partidului de guvernământ (Awami League), instanța de apel a reținut că acesta a părăsit țara de origine abia în anul 2023.

25. Mai mult, apelantul nu a probat faptul că plecarea sa ar fi fost determinată de acțiuni de intimidare sau persecuție din partea autorităților. Dimpotrivă, acesta a părăsit legal țara, a avut contacte directe cu autoritățile statale și, în iunie 2022, și-a perfectat pașaportul național.

26. Aceste circumstanțe indică faptul că reclamantul nu se afla în atenția autorităților ca persoană susceptibilă de a reprezenta un pericol pentru ordinea publică sau securitatea națională. În consecință, susținerile privind temerea de persecuție pe motiv de „opinie politică” sunt apreciate ca nerelevante.

27. Instanța de apel a reținut că admiterea cererii de azil presupune o evaluare individuală, în cadrul căreia solicitantul trebuie să demonstreze temerea justificată de persecuție și existența unei legături cauzale între actele invocate și părăsirea țării de origine. În lipsa acestei legături, nu se poate justifica necesitatea protecției internaționale.

28. În speță, susținerile privind presiunile exercitate asupra membrilor BNP de către „Awami League” nu au fost confirmate prin probe, motiv pentru care instanța apreciază ca fiind corectă concluzia primei instanțe privind legalitatea actului administrativ contestat.

29. Totodată, deși reclamantul a invocat riscuri la întoarcerea în țară, acesta nu a demonstrat că a fost supus unor acte de persecuție în sensul legii sau că împotriva sa ar exista proceduri penale ori măsuri suficiente de grave pentru a constitui încălcări ale drepturilor fundamentale. Instanța nu a constatat prezentarea probelor privind acte concrete de violență, discriminare sau alte forme de persecuție, iar afirmațiile reclamantului au un caracter general, fără a indica sursa exactă a pretinselor intimidări.

30. Prin urmare, nu rezultă existența unei temeri bine întemeiate de persecuție, iar susținerile reclamantului sunt apreciate ca fiind bazate pe presupuneri, în lipsa individualizării unor acțiuni concrete care să-i pună în pericol viața sau integritatea.

31. Suplimentar, instanța a reținut că, potrivit declarațiilor din interviu, reclamantul a venit în Republica Moldova în scop de muncă, obținând drept de ședere în baza angajării la SRL „Loridon Grup”, ulterior și la SRL „Art Butique”, însă ambele permise de ședere i-au fost revocate, fiind emisă și o decizie de returnare.

32. În acest context, instanța a apreciat că motivul determinant al solicitării azilului este unul economic, reclamantul încadrându-se în noțiunea de migrant economic, și nu de refugiat.

33. Totodată, cererea de azil a fost calificată ca fiind abuzivă și vădit nefondată, întrucât reclamantul nu a demonstrat că a fost constrâns să părăsească țara de origine și nici existența unui risc real de tratamente contrare drepturilor fundamentale, situația sa fiind una tipică de migrație în scop de muncă.

34. Instanța de apel a subliniat că existența unei „temeri bine întemeiate” presupune atât un element subiectiv, cât și unul obiectiv, însă reclamantul nu a prezentat probe care să susțină aceste temeri, nici cu privire la situația anterioară, nici ulterioară părăsirii țării de origine.

35. Prin urmare, s-a constatat că autoritatea competentă a evaluat corect

declarațiile reclamantului, iar acesta nu a indicat existența unor circumstanțe precum agresiune, conflict sau alte situații care să justifice acordarea protecției internaționale.

36. În consecință, instanța de apel a considerat legală și întemeiată decizia Inspectoratului General pentru Migrație, reținând că nu sunt întrunite condițiile pentru acordarea unei forme de protecție.

37. Cu privire la pretinsa lipsă a traducerii deciziei într-o limbă cunoscută de reclamant, instanța de apel a reținut că acesta nu a formulat obiecții la momentul comunicării actului și nu a solicitat asistență lingvistică nici în cadrul procedurii administrative, nici ulterior. Prin semnarea deciziei, se prezumă că a luat cunoștință de conținutul acesteia. În absența unei cereri exprese sau a unui refuz din partea autorității, obligația de a solicita traducerea revenea reclamantului. În aceste condiții, invocarea ulterioară a unor pretinse bariere lingvistice nu poate fi calificată drept un viciu de procedură de natură să afecteze legalitatea actului administrativ, comunicarea în limba română fiind conformă dispozițiilor legale aplicabile.

EXERCITAREA CĂII DE ATAC ÎN ORDINE DE RECURS

38. La 02 iulie 2025 Hossain Md Shameem, reprezentat de avocatul Rotaru Vitalie, a depus recurs împotriva deciziei din 28 mai 2025 a Curții de Apel Centru, solicitând admiterea recursului, casarea deciziei instanței de apel, cu emiterea unei noi decizii privind admiterea acțiunii.

39. În motivarea recursului, recurentul a indicat că la emiterea deciziei, reclamantul nu a fost audiat cu privire la riscul de persecuție invocat. Susține că Direcția Azil și Integrare a BMA a respins în mod arbitrar cererea de azil, fără a combate prin probe pertinente și concludente faptele și circumstanțele invocate, deși sarcina probațiunii revenea autorității.

40. Totodată, în temeiul art. 50 alin. (2) din Legea privind azilul, decizia trebuia comunicată în scris și tradusă verbal în limba înțeleasă de solicitant, însă acestuia i-a fost înmănată decizia doar în limba de stat, fără traducere verbală.

41. În aceste condiții, se invocă faptul că autoritatea nu a examinat cauza în mod obiectiv și complet, iar motivarea deciziei nu clarifică măsurile întreprinse pentru verificarea celor invocate de reclamant, existând neconcordanțe între motivare și dispozitiv.

42. Recurentul consideră că sunt întrunite condițiile prevăzute de art. 44 din Legea privind azilul pentru acordarea beneficiului dubiului, întrucât, atunci când motivele invocate în cererea de azil nu sunt susținute prin probe, acest beneficiu se aplică dacă sunt îndeplinite cumulativ următoarele condiții: a) solicitantul a depus toate eforturile pentru a-și susține cererea de azil; b) toate elementele relevante aflate la dispoziția sa au fost prezentate, lipsa altora fiind justificată (reclamantul a predat pașaportul, a participat la interviu și la proceduri); c) declarațiile sunt coerente, plauzibile și nu sunt contrazise de informațiile din țara de origine (aspecte argumentate anterior în cerere); d) cererea a fost depusă în cel mai scurt timp posibil, imediat după întreruperea legăturii cu familia; e) credibilitatea generală a solicitantului a fost stabilită.

43. În acest context, recurentul susține că se încadrează în prevederile art. 45 alin. (1) și (2) din Legea privind azilul, acțiunile invocate constituind acte de persecuție

în sensul art. 45 alin. (2) lit. a), b), c), f) și alin. (3) lit. b).

44. Totodată, se invocă aplicabilitatea art. 46 alin. (3), potrivit căruia, la evaluarea temerii bine întemeiate de persecuție, nu este relevant dacă solicitantul posedă efectiv anumite trăsături, fiind suficient ca acestea să-i fi fost atribuite de agentul de persecuție.

45. Prin referința din 25 iulie 2025 intimatul Inspectoratului General al Poliției pentru Migrație al MAI a solicitat respingerea recursului ca fiind neîntemeiat.

LEGISLAȚIA RELEVANTĂ

46. Art. 244 alin. (1) din Codul administrativ:

„Hotărârile curții de apel ca instanța de fond, precum și deciziile instanței de apel pot fi contestate cu recurs.”

47. Art. 245 din Codul administrativ:

„Recursul se depune la Curtea Supremă de Justiție în termen de două luni de la pronunțarea hotărârii sau a deciziei motivate, dacă legea nu stabilește un alt termen.”

48. Art. 245¹ alin. (1) din Codul administrativ:

„Recursul este admis dacă:

a) interpretarea legii din hotărârea sau decizia contestată este contrară jurisprudenței uniforme a Curții Supreme de Justiție;

b) prin admiterea recursului, se schimbă sau se consolidează jurisprudența Curții Supreme de Justiție;

c) hotărârea sau decizia vizează drepturile persoanei care nu a fost atrasă în proces;

d) hotărârea sau decizia este arbitrară sau se bazează în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor;

e) a fost admis neîntemeiat un apel introdus tardiv;

f) instanța nu a fost compusă potrivit legii sau hotărârea a fost pronunțată cu încălcarea competenței jurisdicționale.”

49. Art. 246 alin. (1) și (2) lit. h) din Codul administrativ:

„Curtea Supremă de Justiție examinează din oficiu admisibilitatea cererii de recurs. Dacă recursul este inadmisibil, completul din 3 judecători adoptă o încheiere irevocabilă, încheierea privind inadmisibilitatea recursului, care conține sumar faptele cauzei, motivele și temeiul inadmisibilității, se publică pe pagina web oficială a Curții Supreme de Justiție și se comunică părților.

Recursul se declară inadmisibil în special când: recursul este vădit neîntemeiat.”

ASPECTE DE PROCEDURĂ

50. Referitor la termenul de depunere a recursului, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție atestă că decizia motivată a instanței de apel a fost notificată recurentului la data de 27 iunie 2025 (f.d. 103). Prin urmare, recursul depus la 02 iulie 2025 este în termen.

MOTIVAREA INSTANȚEI

51. Din analiza prevederilor legale reținute supra, rezultă că admisibilitatea sau inadmisibilitatea recursului, în special, urmează să însușească, în condițiile Codului administrativ, exercitarea efectivă a unui control de legalitate veritabil, bazat pe temeuri concludente și serioase. Astfel, normele pre citate oferă un drept exclusiv al instanței de recurs de a filtra cererile de recurs care nu prezintă o motivare suficient de serioasă.

52. În această ordine de idei, completul de judecată al Curții Supreme de Justiție reține că, Codul administrativ dezvoltă nu doar caracterul nedevolutiv al recursului, dar și cerința de seriozitate a cererii din perspectiva invocării unor veritabile și esențiale încălcări de drept procedural și material capabile să răstoarne deciziile instanței de apel contestate sau, după caz, hotărârile Curții de Apel ca primă instanță într-o eventuală examinare în fond și invocare ex officio a erorilor de drept.

53. Completul Curții Supreme de Justiție notează că pentru a trece testul de admisibilitate, cererea de recurs trebuie să conțină o motivare convingătoare și întemeiată în condițiile nominalizate mai sus. În consecutivitate, motivarea cererii de recurs în circumstanțele expuse se referă la formalitățile pe care trebuie să le întrunească cererea în vederea rezistării testului și filtrului de admisibilitate.

54. Instanța de recurs atestă că motivele de casare, invocate în recurs nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ, deoarece se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de Curtea de Apel Centru și nu relevă interpretarea contrară a legii și aplicarea eronată a normelor de drept material sau procedural sau că aceasta s-ar baza în mod determinant pe aprecierea vădit nerezonabilă a probelor, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

55. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție menționează că recursul depus, conține obiecții de fapt și de drept similare celor expuse în cererea de chemare în judecată, care au fost analizate de către Curtea de Apel Centru, fiind apreciate în mod corespunzător. În consecință, nu există aparența unei încălcări a dreptului recurentului la soluționarea tuturor argumentelor cu privire la judecarea cauzei în prima instanță, în modul în care este garantat de art. 6 § 1 al Convenției.

56. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție notează faptul că dezvoltarea recursului trebuie să cuprindă o motivare corespunzătoare, în sensul arătării cu claritate a acelor critici, care sunt de natură a învedera netemeinicia hotărârii/deciziei și care se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 245¹ din Codul administrativ.

57. Nu este suficientă simpla expunere a circumstanțelor faptice ale cauzei, fiind necesară motivarea recursului cu indicarea motivelor de netemeinicie pe care se bazează, precum și dezvoltarea lor. Motivarea recursului însemnând nu doar exprimarea nemulțumirii față de actul de dispoziție pronunțat în apel, ci expunerea tuturor motivelor pentru care, din punctul de vedere al părții, instanța a pronunțat o hotărâre neîntemeiată.

58. Recursul nu se poate limita la o simplă indicare a textelor de lege, ci implică determinarea greșelilor imputate Curții de Apel Centru și o minimă argumentare a criticii în fapt și în drept, precum și indicarea probelor pe care se bazează aceste critici. Simpla trimitere la un text de lege, fără explicarea pretensei interpretări și/sau aplicări eronate a prevederilor legale de către Curtea de Apel Centru, nu echivalează cu un

argument. Dacă ar proceda la examinarea unui asemenea pretins argument, Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție s-ar substitui autorului recursului, fapt care ar echivala cu un control efectuat din oficiu.

59. Completul de judecată al Curții Supreme de Justiție subliniază că admisibilitatea recursului trebuie analizată în contextul rolului și funcției legale atribuite instanței judecătorești supreme, care constau, în principal, în asigurarea aplicării și interpretării unitare a legii în soluționarea cauzelor de contencios administrativ. În acest sens, orice cerere de recurs trebuie să fie motivată în concordanță cu aceste principii fundamentale, pentru a trece filtrul de admisibilitate și a avea succes.

60. În acest sens, CtEDO în jurisprudența sa constantă statuează că dreptul de acces la instanțe nu este absolut. Există limitări implicit admise (a se vedea hotărârile CtEDO Golder c. Regatul Unit, 1975, §38; Stanev c. Bulgariei [MC], 2012, §230). Acesta este în special cazul condițiilor de admisibilitate a unui recurs, întrucât prin însăși natura sa necesită o reglementare din partea statului, care se bucură în această privință de o anumită marjă de apreciere (a se vedea hotărârea CtEDO Luordo c. Italiei, 2003, §85). Condițiile de admisibilitate ale unui recurs pot fi mai stricte decât pentru un apel (a se vedea hotărârea CtEDO Levages Prestations Services c. Franței, 1996, §45).

61. Curtea de la Strasbourg a mai reiterat că modul de aplicare a art. 6 din CEDO procedurilor în fața instanțelor ierarhic superioare depinde de specificul acestor proceduri, urmând a se ține cont de totalitatea procedurilor în sistemul de drept național și de rolul instanțelor ierarhic superioare în acest sistem (a se vedea hotărârea CtEDO Botten c. Norvegiei, 1996, §39). La fel, conform jurisprudenței CtEDO, procedurile cu privire la admisibilitatea căii de atac și procedurile care implică doar chestiuni de drept, și nu chestiuni de fapt, pot fi conforme cu cerințele articolului 6 § 1 (a se vedea hotărârea CtEDO Helmers c. Suediei, 1991, §31, 36).

62. Din aceste motive, în conformitate cu art. 230 și art. 246 alin. (2) lit. h) din Codul administrativ,

COMPLETUL, CU UNANIMITATE DE VOTURI

Declară inadmisibil recursul depus de Hossain Md Shameem, reprezentat de avocatul Rotaru Vitalie.

Încheierea este irevocabilă.

Președinte

Stela Procopciuc

Judecători

Oxana Parfeni

Diana Stănilă